

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

RUIMEN !

Tragikomedie in twee delen

door

1880

Ronald Stout

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2002
Nr.2756

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk RUIMEN! op te voeren moet de naam van auteur RONALD STOUT vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>
--

Wettelijk depot D/2002/0220/047
ISBN 978-90-385- 07941

© 2002 Toneelfonds J. Janssens/Ronald Stout
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(5 dames-3 heren-Fig.)

PETER Sr. Weduwnaar. 79 jaar. Woont zelfstandig.

PETER, diens zoon

PAULIEN, de schoondochter

JO, de dochter

HANS, de schoonzoon

LISA, de dochter van Peter en Paulien

MIRJAM, de studerende dochter van Jo en Hans

THUISZORGWERKSTER

Twee verhuizers

DECOR

Met eenvoudige middelen worden volgende locaties opgeroepen :

- De huiskamer van Peter Sr.
- De huiskamer van Jo en Hans
- De woonkamer van een vakantiebungalow
- Een kleine kamer in het zorgcentrum

EERSTE DEEL

1. Thuiszorg

(Toneel: een kleine huiskamer. Paulien, met een hand voor haar neus, veegt stof van de televisie. Ze vertrekt haar gezicht.)

PAULIEN : Pa? *(Ze kokhalst, rent de kamer uit. Kwaad)* Pa?

(Peter komt de kamer binnen.)

PETER : In de tuin is-ie ook niet.

(Paulien komt weer binnen. Ze rommelt in haar tasje.)

PAULIEN : Ik bel naar Jo. Hij is er helemaal niet. Hans zal zo wel thuiskomen. Misschien is hij er al. *(Ze kokhalst opnieuw en tovert dan een mobieltje uit haar tas tevoorschijn.)* Ik word hier niet goed. Wat een lucht!

PETER : *(opgewekt)* Bloedworst!

PAULIEN : Hou op alsjeblieft!

PETER : Ga dan in de hal staan. Ik heb de deur opengelaten.

(Paulien verdwijnt. Peter ziet een stapel folders, rekeningafschriften, oude enveloppen, kranten op de bank liggen. Hij snuffelt ze door en stuit dan op een papier dat hij aandachtig begint te lezen. Een ongelovige uitdrukking verschijnt op zijn gezicht.)

PAULIEN : *(vanuit de hal)* Ze zijn er niet. Ik snap er geen barst van. *(Paulien komt weer de kamer binnen.)* Of ze neemt gewoon niet op. Daar zie ik haar ook nog wel voor aan. De schijtluis. Waarom kan er hier nou niet gewoon een raam open.?

PETER : Dit wil jij vast niet horen.

PAULIEN : (loopt geagiteerd door de kamer) Het is hier niet te harden! (*Peter wappert met het papier.*) Nee, alsof dát helpt! Het heeft hier gewoon blauw gestaan, vanochtend. Die smerige gewoontes leert hij straks wel af. In het Elizabeth kan hij gewoon eten wat de pot schaft.

PETER : (*houdt opnieuw het papier in de lucht*) Daar zit hij voorlopig nog niet.

PAULIEN : Natuurlijk wel! Daarom zijn we hier toch? Om hem dat te vertellen?!

PETER : Jawel, maar...

PAULIEN : Ik heb met dat mens, die mevrouw Kerkhoven gesproken: hij kan er misschien volgende week al in. Er komen kamers vrij. Dat is zo goed als zeker. Er zijn er al twee dood en er gaan er nog veel meer. Dat is heel normaal met die bloedhitte.

PETER : Pa krijgt thuiszorg.

PAULIEN : Als ik niet beter zou weten zou ik zweren dat hij zelf ergens dood lag, wat een stank! (*schrikt*) Wat zeg je?

PETER : (*kijkt op het papier*) Aanstaande woensdag komt ene Sandra van Bommel kennismaken.

PAULIEN : (*ontsteld*) Hoe kan dat nou?

PETER : Hij heeft het zelf aangevraagd.

PAULIEN : (*zacht*) Hij heeft het zelf aangevraagd. (*Ze grist de brief uit zijn handen; leest vlug*) Maar... Hij zou daar toch van afzien? We hebben het er uitgebreid met hem over gehad! (*luid*) Néé! Dit kán helemaal niet! Alles is al geregeld. Hij kan er volgende week al in. Net na z'n verjaardag. Harstikke leuk voor 'm.

PETER : Er is nog niets zeker.

PAULIEN : (*fel*) Ach, natuurlijk wel! Het is praktisch rond. Ik heb me helemaal suf gebeld. Ik ben er tig keer langs geweest. Ik heb dat mens d'r kop gek gezeurd. Gelogen heb ik, over een medische indicatie. Hoe denk je anders dat hij voorrang gekregen heeft? Heb ik al die moeite gedaan, gaat die ouwe imbeciel, achter onze rug om, iets anders regelen! Wat denkt-ie wel?

PETER : Nou, nou, nou...

PAULIEN : Nee, dan zul je Hans eens moeten horen straks. Die heeft al twee mannetjes gepolst om ons te helpen met de verhuizing.

PETER : Nou, dat zullen dan weer hele fijne types zijn. Zoals toen met dat schuurtje.

PAULIEN : Dat dát is misgegaan, daar kon Hans niet aan doen...

PETER : (*zeer zacht*) Nee, Hans niet. Wat kan Hans nou helemaal verkeerd doen?

PAULIEN : Thuiszorg! Dat kost hem een kapitaal!

PETER : Och...

PAULIEN : Wat denk jij nou? Dat het voor niks gaat?

PETER : Ze komt maar een paar keer in de week.

PAULIEN : Daar schiet hij toch niks mee op? Wat kan zo'n mens hier nou doen in die paar uurtjes?

PETER : Vier keer komt ze maar. Wanneer precies staat nog niet vast. Daar moeten nog afspraken over gemaakt worden.

(*Paulien begint opnieuw te lezen.*)

PAULIEN : Weet je hoe oud ze is?

PETER : Volgens die brief...

PAULIEN : Twintig is ze? Twintig! Even oud als onze dochter. Die hebben vast samen op school gezeten.

PETER : Van Bommel? Zegt mij niks.

PAULIEN : Stel je voor, zo'n jonge griet bij jouw vader over de vloer. Mocht-ie willen, die ouwe viezerik. Maar het gaat mooi niet door. Ik ga hier meteen achteraan bellen. (*Paulien pakt haar mobieltje.*) Staat er een nummer bij? Ja. Hier! 030-29...

PETER : Ik zou nog even wachten met bellen. Word eerst maar weer een beetje rustig.

PAULIEN : Ik bèn rustig. Maar je hebt gelijk. We kunnen straks ook bellen. We gaan eerst naar je zus. Hans moet dit weten. (*kijkt op horloge*) Ik denk dat hij zo onderhand wel thuis is. Kom, we gaan er langs. Ik ga hier niet op die ouwe zitten wachten.

PETER : Ze is er toch niet?

PAULIEN : Ze neemt de telefoon niet op, maar ze is er heus wel. Dat weet je best. Die zet toch geen stap meer buiten de deur. Kom! We gaan gewoon bij d'r voor het raam staan, dan moet ze ons wel binnenlaten.

PETER : (*pakt het stapeltje papier*) Ik leg dit even terug, geef die brief maar, dan...

PAULIEN : Die gaat mee.

PETER : Dat kun je niet maken.

PAULIEN : O nee?

PETER : Die is van mijn vader. Je kunt toch niet zomaar z'n post meenemen.

PAULIEN : *(beent weg)* Moet jij eens kijken wat ik allemaal wel niet kan. Als die man zich niet aan zijn afspraak houdt en een beetje achter onze rug om denkt te blablabla etc...

(Paulien af. Peter staat er eerst nog wat zakkig bij, bergt dan de overige papieren weer op onder de bank en gaat gehaast af.)

2. Familie-beraad

(Een andere kleine huiskamer. Jo zit op een stoel, met een Libelle op schoot. Ze kijkt zeer gespannen naar de telefoon, die al een poosje rinkelt. Ze leest hardop. Een artikel over buikpijn. Ze doet haar handen voor haar oren en begint de tekst nu luid te declameren. Dit ontaardt in zeer hoog en vals zingen. De telefoon houdt op.)

JO : *(ongerust)* Wie zou dat geweest zijn?

(Ze leest verder. De deurbel. Met een kreet springt Jo op en blijft als versteend staan. De brievenbus kleppert.)

PAULIEN : Jo? Doe eens open. Jo? *(Het is even stil.)* Jo, doe niet zo achterlijk! Wij zijn het!

JO : Oh Gottegot! 'k Heb net alles aan kant.

(De deurbel nog een keer.)

PAULIEN : Zeg jij dan wat! Het is jouw zuster!

PETER : Jo, ben je daar? Het is goed volk hoor. We hebben allebei vanochtend nog gedouched... *(Stilte)* Jo? We zullen nergens aankomen!

(Jo verschuilt zich achter de bank. Het blijft even stil. Peter en Paulien verschijnen voor het raam en zien Jo van achteren. Paulien klopt op het raam. Jo springt overeind.)

JO : *(furieus)* Niet doen! Niet doen! Ik heb ze verdomme net schoon! Blijf met je vieze vingers van mijn ramen!

PAULIEN : *(geprikeld)* Doe die deur open, muts!

JO : Wat komen jullie doen?

PAULIEN : We zijn bij je vader geweest, maar hij was er niet. Maar kijk eens...

(Paulien drukt de brief tegen het raam. Jo komt bij het raam en leest.)

JO : Gottegot.

PAULIEN : Wist jij hier van?

JO : *(verward)* Nee, nee. Ik snap er niets van. Thuiszorg. En hij wás niet eens thuis. Hij gaat nu dus niet naar het Elizabeth? Maar... eh... En hij was niet thuis? Nee dus. Gottegot. *(geschrokken)* Wat doe je nou?

(Paulien drukt haar gezicht en beide handen tegen het raam.)

PETER : *(gegeneerd)* Paulien, alsjeblieft...

JO : Laat dat! Hou daar mee op! Hou op daarmee!

(Paulien gaat langs het hele raam met haar gezicht.)

PETER : Paulien, toe nou...

PAULIEN : Als je ons niet heel gauw binnen laat, dan pies ik op je deurmat.

PETER : Paulien!

JO : Oóóóh! Néé, niet op mijn deurmat! Ik doe open. Wacht, ik doe open! Gottegot, mijn sleutels... Ik... wacht! Ik kom er aan.

(Jo pakt haar sleutels met een doekje vast en gaat de hal in. Peter en Paulien worden binnengelaten.)

PAULIEN : Hè, hè. We zijn binnen! Is Hans er niet?

JO : *(overspannen)* Schoenen uit!

PAULIEN : Jezus! Stel je niet zo aan! Moet jij zo onderhand niet weer eens ergens een therapietje gaan pakken?

JO : Hoezo? Ik voel me prima.

PAULIEN : Ach hou toch op! Dit is toch niet normaal meer of wel?

PETER : *(zachtjes)* Laat nou maar.

(Jo, Paulien en Peter komen de kamer binnen. Peter heeft zijn schoenen uitgedaan. Paulien niet. Zij gaat ongevraagd op een stoel zitten.)

Vind je het goed dat ik hier ga zitten?

JO : *(knikt; niet van harte)* Willen jullie thee?

PAULIEN : Nee, bespaar je de moeite. We moeten hier iets op verzinnen. Die meid komt overmorgen met je vader kennis maken.

JO : Wat weet zo'n kind nou helemaal van schoonmaken? Dat kunnen jonge mensen helemaal niet. Als ik zie wat mijn dochter d'r van maakt.

PETER : Die studeert. Dat hoort er nou eenmaal bij.

JO : Een smeerboel is het er. Ik zet er van mijn leven geen voet meer binnen.

PETER : Als je studeert heb je geen tijd om te poetsen.

PAULIEN : Hoe laat komt Hans thuis?

JO : *(verstrakt)* Elk moment.

PAULIEN : We moeten iets bedenken. Hans is tenminste iemand die van aanpakken weet. Hij heeft tenslotte de verhuizing ook al geregeld. Wacht maar! Hans weet er iets op.

PETER : Dus we gaan nu zitten wachten op Hans? De man met het plan!

PAULIEN : Hij is in ieder geval niet zo'n slappe zak als jij. Jij houdt je vader nog altijd een hand boven zijn hoofd.

PETER : Dat is helemaal niet waar. En ook helemaal niet nodig. Pa dopt zijn eigen boontjes wel.

PAULIEN : Ach welnee. Jullie zijn allemaal precies hetzelfde. Geen enkele ruggengraat. Als Hans en ik geen actie ondernemen, dan komt er van die hele verhuizing geen reet terecht. Aangetrouwd is aangescheten, zeggen ze wel eens. Maar als het aan jullie ligt, dan zit pa met de kerst nog steeds op de Brandsmalaan.

(Hans loopt voorbij.)

Daar heb je 'm al.

(Hans komt binnen.)

HANS : Kijk nou eens, de hele familie bij elkaar.

JO : Gadverdamme, je hebt gerookt!

HANS : Dat wordt niet zoenen vanavond.

JO : *(ontzet)* Hans, je schoenen! Verdorie, sloof ik me dáár de hele dag voor uit?! *(Jo rent de kamer uit.)*

HANS : En geen seks ook. *(tegen Peter)* Zo, Griekse God, gaat het goed? Wanneer gaan jij en ik nou eens hardlopen?

(Peter lacht schaaachtig en krabt eens aan zijn kin. Hans loopt op Paulien af en zoent haar drie keer.)

PAULIEN : *(speels)* Sinds wanneer rook jij?

HANS : Oh, al een poosje hoor. Kleine sigaartjes. Alleen van die sprietjes. Ruik je het zo goed? *(Hans haalt een verstuivertje uit zijn binnenzak en spuit drie keer in zijn mond. Dan gaat hij op de bank zitten. Verbaasd)* Moeten jullie niets drinken?

(Jo komt met de stofzuiger binnen.)

Hè, nee toch. Doe effe normaal! Je gaat nou toch niet stofzuigen?

(Jo houdt de stofzuigerstang gevaarlijk dichtbij het gezicht van Hans.)

JO : *(fel)* JIJ komt hier binnen met die modderpoten en JA! IK ga dat nu opzuigen, JA!

(Ze trapt op de knop van de stofzuiger en begint driftig de kamer te zuigen, ook daar waar Hans geen stap heeft gezet. Oorverdovend geloei. Een gesprek is onmogelijk. Peter gaat gegeneerd naar buiten zitten staren. Paulien kruipt naast Hans op de bank. Die legt even zijn rechterhand op haar bovenbeen, wrijft een keertje heen en weer en geeft een olijke knipoog. Peter ziet het eens aan, pakt de brief en geeft deze aan Hans. Tijdens het lezen van de brief slaat zijn stemming zichtbaar om.)

HANS : *(luid, om boven de stofzuiger uit te komen)* Wat is dit voor onzin?

PAULIEN : *(schreeuwt)* Ja, hoe vind je dat nou? Wat moet dat meisje nou bij zo'n ouwe vent over de vloer! Schoonmaken? Z'n eten koken? Op zijn schoot zitten? Valt me nog mee dat 't geen buitenlandse is, moesten we al z'n spullen ook nog merken!

HANS : Dit gaat dus mooi niet door! Hè verdomme, kolereherrie! *(Hans loopt naar het stopcontact en trekt de stekker er uit.)*

JO : Hans!

HANS : Stel je niet aan! Doe normaal! Ga zitten. Nee. Blijf staan. Haal eerst eens een pilsje voor me. En geef je broer en zijn vrouw ook wat! *(Hans wil een sigaretje opsteken.)*

JO : Niet hier binnen.

HANS : Zeur niet! Nou, kom op! Ik sterf van de dorst.

JO : *(bijna huilend gaat ze af naar de keuken)* Ik wil het niet. Ik wil niet dat je binnen rookt. Die lucht gaat overal inzitten en ik krijg het er zo benauwd van, dat weet je toch? Als kind had ik astma en bla bla bla etc.

(Jo is af. Het is even stil.)

PAULIEN : We kunnen anders ook wel in de tuin gaan zitten, als ze het vervelend vindt dat je hier rookt.

HANS : Nee, ik rook verdomme in mijn eigen huis als ik dat wil. Als ze er niet tegen kan, gaat ze zelf maar in de tuin zitten, of op het dak voor mijn part. *(tegen Peter)* Je heb een lieve zus hoor, maar af en toe heeft ze zo'n periode, dan zou ik haar het liefst...

(Jo komt binnen met een flesje pils en een zeer schoon glas. Ze zet het voor Hans neer en wil weer afgaan.)

Krijgen zij niks?

JO : Ik heb gevraagd of ze thee wilden, dat wilden ze niet. En nu ga ik in de tuin zitten. Ik zal waarschijnlijk ziek worden, maar dat kan jou kennelijk niet zoveel schelen, dat ik ziek word, als jij maar gewoon je sigaartje mag roken dan maakt het niet uit of bla bla bla etc.

HANS : Jo! Blijf hier! Jij komt hier gewoon op de bank zitten, en je houdt op met je zo aan te stellen.

(Jo komt zwijgend weer op en gaat op een stoel zitten.)

Luister! We gaan volgende week gewoon je vader verhuizen. Ik heb twee jongens geregeld, die mij en Peter komen helpen. Die jongens kan ik zo bellen als het nodig is. Maar ze moeten zich dan wel vrijmaken. Net als ik. Ik ga dat nu niet meer terugdraaien.

PETER : Maar we weten toch nog helemaal niet precies wanneer we kunnen gaan verhuizen.

HANS : Dat maakt me geen donder uit. Ergens volgende week gaat het gewoon gebeuren. Als ik het een dag van tevoren weet, dan is dat vroeg genoeg. Ik heb die jongens ook wat beloofd en daar houden ze me nou aan. Ik laat me door die ouwe niet voor lul zetten! Volgende week krijgt hij uitzicht op het kanaal.

PETER : Maar hij is niet simpel.

HANS : Hoezo?

PETER : Hij staat toch volledig in zijn recht als hij om thuiszorg vraagt? Ik bedoel, hij is toch niet seniel of zo?

PAULIEN : Kijk! Dat bedoel ik nou! Kotsmisselijk word ik van je. Iedere keer als 't puntje bij 't paaltje komt, krabbel je weer terug.

HANS : *(legt een gebiedende hand op haar onderarm)* Stil even Paulien. Hij heeft natuurlijk gelijk. En daarom ga ik morgen bij hem langs. Of jullie moeten ook mee willen komen. Dan praten we hem dit wel uit zijn hoofd.

PAULIEN : Precies.

HANS : Hoewel... *(Hij denkt even na)* Nee, nee, nee! We doen het helemaal anders! Wij gaan aanstaande woensdagmorgen bij je vader op de koffie.

JO : *(geschrokken)* Toch niet allemaal?

HANS : Woensdagmorgen, gaan wij, allemaal, rond negen uur naar je vader.

PETER : Is dat niet een beetje vroeg voor koffievisite?

HANS : Ik neem er speciaal vrij voor.

PAULIEN : Maar om negen uur komt die...

HANS : Komt die dame kennismaken!

PAULIEN : En dan zijn wij er dus ook.

HANS : En dan moet je vader aan ons maar eens uitleggen, waarom hij, zonder ons op de hoogte te hebben gebracht, thuiszorg geregeld heeft.

PAULIEN : Terwijl er een pracht van een kamer voor hem leegstaat in het zorgcentrum.

HANS : Dan kunnen we haar gelijk duidelijk maken, dat ze maar naar een ander adresje moet vragen. Kandidaten genoeg. We zitten met een grijs overschot in dit land, dus ze kan zo bij iemand anders terecht.

PETER : Als we nu even opbellen, dan hoeft ze niet voor niets te komen.

HANS : Nee, niks daarvan! We spelen het spelletje van die ouwe mee. Het is niet zo mooi van hem, dat hij dit zonder ons heeft geregeld. En dat weet-ie!

PAULIEN : Hij moest zich doodschamen!

HANS : We laten het hem zo voelen, dat hij zélf dat meisje de deur wijst.

PAULIEN : Als je even op 'm inpraat is hij zo om!

PETER : Nou, dat weet ik zo net nog niet.

PAULIEN : Ach natuurlijk wel! *(tegen Jo en Peter)* Jullie zijn allemaal precies hetzelfde. Je van alles voornemen maar...

HANS : Iedereen akkoord?

PAULIEN : Absoluut!

(Peter knikt, al heeft hij er weinig vertrouwen in. Ze kijken naar Jo. Jo zegt niets. Ze doet alsof het haar niet aangaat. Dan merkt ze dat er van haar ook een antwoord verwacht wordt.)

JO : Ik hoef toch niet mee?

HANS : Natuurlijk wel! Jij moet juist mee. Je bent zijn dochter. Hij moet toch weten hoe teleurgesteld je in hem bent.

JO : Als ik daar twee minuten binnen ben, krijg ik het Spaans benauwd.

PAULIEN : Stel je niet aan, zemel.

JO : *(huilerig tegen Hans)* Dat weet je toch? Het is daar zo stoffig. Mijn neus loopt gelijk vol. Ik loop de rest van de week te snotteren.

PAULIEN : Dat moet je er dan maar voor over hebben.

JO : En dan die hoofdpijn. Ik krijg daar meteen hoofdpijn! Ik kan écht niet mee. Ik doe het niet. Ik heb vroeger astma gehad. Ik ga niet mee.

HANS : *(loopt naar haar toe)* Luister eens lieverd, als het allemaal goed gaat, hoef je daar straks, van je léven nooit meer naar binnen. *(Hans wil een hand op haar schouder leggen.)*

JO : Blijf met je vieze handen van me af.

HANS : Wat nou?

JO : Je komt net thuis! Je hebt in die vieze trein gezeten en je komt thuis... En je hebt je handen nog niet eens gewassen. Je bent al bijna tien minuten thuis en je hebt je handen nog niet gewassen! En dan zomaar aan me komen? Met die vieze

ongewassen handen. Zomaar... *(Ze schudt haar hoofd, springt op en loopt naar de stofzuiger.)*

HANS : *(zacht tegen Paulien)* Gek word ik hier van.

(Jo steekt de stekker van de stofzuiger in het stopcontact. Oorverdovend geloei. Met een verbeten trek op haar gezicht begint Jo de kamer te stofzuigen. Hans wenkt de anderen dat ze maar moeten gaan. Hij laat ze uit. Jo begint hard en hoog te zingen. Hans komt de kamer binnen en maakt, achter haar rug, een overspannen wurggebaar.)

3. De kennismaking

(De huiskamer van Peter Sr. De oude heer zit er op en top bij. Hij staat op om een tafelkleedje recht te trekken en gaat weer zitten. Hij kijkt naar het tafelkleedje, staat dan op en trekt er nog een klein beetje aan. Daardoor valt een bloemenvaasje om en loopt het water van de tafel op de vloer.)

PETER Sr. : Potverdomme...

(Hij trekt een zakdoek uit zijn jasje en dept het water van de tafel. Maar dat is niet toereikend en hij moet naar de keuken om een doekje te halen. De deurbel. Gehaast komt de oude heer terug met een doekje en neemt de tafel af. Nog eens de deurbel. Nerveus zet de oude heer het vaasje weer recht, schikt de bloemetjes en doet het natte doekje in zijn jaszak. Paulien verschijnt, met de voordeursleutel in haar hand, in de kamer.)

PAULIEN : Oh, u bent er wél!

PETER Sr. : *(onaangenaam verrast)* Wat kom jij doen?

(Peter komt de kamer binnen.)

PETER : Goedemorgen.

PAULIEN : *(tegen Peter)* Hij is er wél! *(tegen Peter Sr.)* Ik heb onze sleutel maar gebruikt, want ik dacht even dat u er niet was.

PETER Sr. : *(onzeker)* We hadden toch niets afgesproken?

PAULIEN : Nee hoor. We waren in de buurt, boodschappen doen. En ik zeg, kom we gaan op de koffie bij je vader. Komt het niet uit?

PETER : Dan gaan we weer hoor.

(Paulien geeft Peter een duw.)

PETER Sr. : Jawel, ik eh... Oh nee! Nee, het komt inderdaad even niet gelegen. Ik eh...

(Paulien ploft neer op de bank en gebaart naar Peter dat hij ook moet gaan zitten. Peter blijft echter wat ongemakkelijk bij de deur staan.)

PAULIEN : Wat bent u netjes!

PETER Sr. : *(luider dan de bedoeling)* Ja! Want...

PAULIEN : Krijgt u bezoek?

PETER Sr. : Nee, nee. Nee, ik moet... *(denkt krampachtig)* Ik heb een afspraak bij de dokter. Ja. De dokter. Ik moet er even na negen uur zijn. Ik stond op het punt te vertrekken.

PETER : Toch niets ernstigs hoop ik.

PETER Sr. : Nee, nee. Nee hoor. *(wijst naar zijn kruis)* Ik heb weer een beetje last. Ik moet alleen maar eventjes langs, dan schrijft-ie een receptje uit. Da's alles.

PAULIEN : Oh maar, dan brengen wij u toch even?

PETER Sr. : Nee, nee, nee hoor. Dat hoeft niet. Het is vroeg, dus ik ga lekker fietsen. Het is nu nog lekker.

PETER : Ja, het wordt vanmiddag weer heel warm, hè?

PETER Sr. : 28 graden heb ik gehoord.

PETER : Vies benauwd gewoon.

PETER Sr. : Ja, verschrikkelijk. Ik bel de dokter en ik zeg, dokter, zeg ik, ik wil best langskomen, maar dan wel 's morgens. Als het zo bloedheet is, blijf ik liever

thuis. *(De oude heer kijkt naar de klok. Het is bijna negen uur. Nerveus.)*
Jongens, ik moet nu echt weg. Hè, wat vervelend nou toch weer...

(De deurbel. De oude heer schrikt.)

PAULIEN : *(geniet)* Doet u niet open?

PETER Sr. : Ja, eh...

PETER : Wacht maar, ik kijk wel even.

(Peter af. De oude heer steekt een hand in zijn zak en ontdekt het natte doekje, dat hij er zo even zelf heeft ingestopt. Paulien kijkt hem vorsend aan.)

HANS : Hé Sportheld! Gaat het goed?

PETER Sr. : *(verward; tegen Paulien)* Is dat Hans?

HANS : Loopt de koffie al? *(Hans komt binnen, gevolgd door Peter die bij de deur blijft staan.)* Mogge! Gaat het allemaal goed hier?! *(tegen de oude heer)* Hé ouwe reus, hoe gaat het? Strak pakkie heb je 'an. *(Hij gaat naast Paulien op de bank zitten en geeft haar een zoen.)* *(zacht)* Dag schoonheid, hou je nog een beetje van me? *(De oude heer staat nog steeds sprakeloos en in opperste verwarring naar zijn visite te kijken.)* Hoe is het met de koffie? Ik ruik nog niks.

PAULIEN : We zijn er ook nog maar net.

HANS : *(tegen Paulien)* Zet jij even een bakkie, joh.

PAULIEN : *(gebiedend)* Peter! *(Met een hoofdbeweging geeft Paulien Peter te kennen dat hij naar de keuken moet om koffie te zetten. Peter lijkt de hint niet te begrijpen.)* *(met lichte spot)* Ik geloof dat onze visite een beetje slecht uitkomt. Pa moet naar de dokter.

HANS : De dokter? Wat is er aan de hand, pa? Weer last van je plasser?

PETER : *(gegeneerd)* Is Jo niet meegekomen?

HANS : *(Hans schudt zijn hoofd.)* Ze vond vanochtend een haar in de douchebak, dus moest de hele badkamer met alle geweld gesopt worden. Ik kreeg haar met geen mogelijkheid mee hier naar toe.

PAULIEN : Peter!